

Στην παραλία της Κνωσού, τον Μίνωα περίμενε η κόρη του η Αριάδνη. Η φήμη ότι ερχόταν και ο Θησέας να αναμετρηθεί με τον Μινώταυρο, τον αδελφό της, είχε προηγηθεί. Η κόρη καιγόταν να δει τον όμορφο ήρωα. Ο πορφυρός μανδύας και το τριανταφυλλένιο στεφάνι βοήθησαν στην δημιουργία των εντυπώσεων. Τιμημένη στο Φάληρο με τη θυσία της κατσίκας που έγινε τράγος, η Αφροδίτη ενέβαλε τον έρωτα στην καρδιά της παρθένας: Η Αριάδνη δεν επρόκειτο να αφήσει τον Θησέα να χαθεί.

Το πώς κατάφεραν οι δυο νέοι να συναντηθούν, δεν είναι γνωστό. Ο Θησέας υποσχέθηκε στην Αριάδνη αιώνια πίστη και εκείνη τον συμβούλεψε, τι να κάνει. Και να σκότωνε το τέρας ο Θησέας, δε θα μπορούσε να ξαναβγει από εκεί μέσα. Με συμβουλή του σοφού αρχιτέκτονα Δαίδαλου, έδωσε στον καλό της ένα κουβάρι να το δέσει στην είσοδο του Λαβύρινθου και να το ξετυλίγει καθώς θα προχωρά. Αν τα κατάφερνε να απαλλαγεί από τον Μινώταυρο, δεν είχε παρά να τυλίγει πάλι το κουβάρι περπατώντας, ώσπου να ξαναβγει. Έργο του Δαίδαλου, ο Λαβύρινθος ταυτίζεται με τα περίπλοκα υπόγεια του ανακτόρου στην Κνωσό.

Ο Θησέας μπήκε στον Λαβύρινθο μάλλον μόνος. Τα υπόλοιπα έξι αγόρια και επτά κορίτσια, όπως τουλάχιστον τα νόμιζαν, χωρίστηκαν σε δυο ομάδες, αλλού τα αγόρια αλλού τα κορίτσια, με πάνοπλους φρουρούς να τα προσέχουν. Ο Θησέας έδεσε την άκρη του κουβαριού στην είσοδο κι άρχισε να το ξετυλίγει προχωρώντας.

Οι βρυχηθμοί του τέρατος τον οδηγούσαν. Κάποτε, ήρθαν φάτσα με φάτσα. Η πάλη τους ήταν τρομερή, όμως, ο Μινώταυρος, σύμβολο της παρακμής των εχθρών της Αθήνας, έμελλε να νικηθεί. Αφού τον σκότωσε, ο Θησέας ξεκίνησε για την έξοδο. Ήταν εύκολο ακολουθώντας το νήμα. Από τότε, όταν κάτι οδηγεί στο ξεμπλέξιμο από μια περίπλοκη κατάσταση, το ονομάζουν «μίτο (=νήμα) της Αριάδνης».

Με το που είδαν τον Θησέα να βγαίνει από τον Λαβύρινθο, τα έξι αγόρια ρίχτηκαν στους δικούς τους φρουρούς και τους ξέκαναν. Το ίδιο έγινε και με τα δυο αγόρια που, ντυμένα σαν κορίτσια, βρίσκονταν σ' εκείνων την ομάδα. Κι ο Θησέας δεν έμεινε αργός. Ξεπάτωσε τα πλοία του Μίνωα να μην μπορούν να πλεύσουν στην θάλασσα. Πήρε μαζί του την Αριάδνη, μπήκαν όλοι στο πλοίο τους και νύχτα ξανοίχτηκαν στην θάλασσα. Ξημερώματα, έπιασαν στη Νάξο.

Βγήκαν στη στεριά αλλά την Αριάδνη την πήρε ο ύπνος στην ακρογιαλιά. Όταν κάποια στιγμή ξύπνησε, διαπίστωσε πως ο καλός της είχε φύγει εγκαταλείποντάς την στο νησί. Αυτοκτόνησε ή σκοτώθηκε από βέλος της Άρτεμης. Όμως κάποιοι άλλοι μύθοι τα λένε αλλιώς: Την είχε δει ο θεός Διόνυσος, την ερωτεύτηκε και ζήτησε από τον Θησέα να του την αφήσει και να φύγει. Ο Θησέας υπάκουσε στη θεϊκή εντολή. Ο θεός, λένε, αφού κατέκτησε την βασιλοπούλα την πήρε μαζί του και την ανέβασε στον Όλυμπο.

Οι κακές γλώσσες πάντως είπαν πως όλα αυτά με τον Διόνυσο ήταν κατοπινές επινοήσεις των Αθηναίων, για να ξεπλύνουν τη μνήμη του ήρωά τους. Υπήρχαν και κάποιες διαδόσεις που έλεγαν ότι δεν την πόθησε ο Διόνυσος αλλά ο Ώναρος, ιερέας του θεού. Κι ότι ο Θησέας δεν είχε κανένα πρόβλημα να του την αφήσει.

Επόμενο λιμάνι που έπιασε το πλοίο, ήταν η Δήλος. Ο Θησέας έκανε τελετές, θυσίασε στους θεούς, οργάνωσε αγώνες και απέπλευσε.

Με όλα αυτά, κανένας δεν είχε σκεφτεί να αντικαταστήσει τα μαύρα με άσπρα πανιά. Ο Αιγέας όμως ξημεροβραδιαζόταν στην άκρη του βράχου, στο Σούνιο, κι όλη μέρα αγνάντευε το πέλαγος περιμένοντας με αγωνία να δει το χρώμα των πανιών του πλοίου. Κι όταν αυτό ξεμύτισε στην άκρη του ορίζοντα, έπιασε απελπισία τον βασιλιά. Τα πανιά ήταν μαύρα. Που σήμαινε ότι ο γιος του ο Θησέας είχε χαθεί. Ρίχτηκε στο κενό. Πνίγηκε στην θάλασσα που από τότε ονομάστηκε Αιγαίο πέλαγος.

(τελευταία επεξεργασία, 28 Απριλίου 2021)